షణ్ముగం

స్నేహితులంతా గిండీ రేసెస్‌కి వెళ్ళిపోయారు. అనంతం జేబులో పదిరూపాయలకంటే ఎక్కువలేదు. మొదటి తేదీ యింకా అయిదురోజులదాకా రాదు. ఈలోపల సిగరెట్లూ, కాఫీ వగైరా లన్నింటికీ నాన్న డబ్బు పంపేదాకా సరిపెట్టుకోవాలి. స్నేహబృందం ప్రక్కన లేకపోవడంవల్ల అనంతానికి పిచ్చెక్కినట్టవుతోంది. నాలుగింటికి కాఫీతాగి, సిగరెట్ ముట్టించి, మల్లెపువ్వులా తయారయి, ట్రిప్లికేన్ బస్ అందుకున్నాడు

రూమ్‌మేట్సు యింటికొచ్చేదాకా తను ఎలాగో కాలంగడపాలి. మనసు సినిమాకెళ్ళమని తొందరజేసింది. సినిమా ఆరుంబావుకుగాని మొదలెట్టరు. ప్రస్తుతం టైము నాలుగుంబావు–మరి మధ్య రెండుగంటలలో...ఆలోచించాడు. సినిమా టైముదాకా బీచిలో గడిపి–ఆపైన సినిమాకెళ్ళి–స్నేహితులింటికొచ్చే వేళకి తనూ జేరుకోవచ్చు గదికి.

అనంతం యఫ్. యల్. క్లాస్ చదువుతున్నాడు. మరీ అందగాడు కాడు., అందవికారీకాడు. సామాన్యంగా వుంటాడు మనిషి. కాని హృదయం మటుకు ఏవో గొప్ప ఆదర్శాలతో, ప్రపంచంమీద సానుభూతితో తొణికిసలాడుతూ ఉంటుంది.

అమ్మ నాన్నదగ్గిరవుండి గుంటూరులో బి. ఎ. పూర్తిచేశాడు. తర్వాత ప్రపంచానికి న్యాయం కూర్చాలనే తాపత్రయంతో న్యాయవాది చదువుకు దిగాడు. మొదటినుంచీ పుష్కలంగా కాకపోయినా తన అవసరాలకీ, విద్యకూ సరిపడే డబ్బున్న అనంతం దేశంలోని దారిద్ర్యం చూసి మహా విచారించేవాడు. తిండీ బట్టా లేని ప్రజలకు ఏదోతను సహాయం చెయ్యాలని ఆరాటపడేవాడు.

ఆ ఆరాటం పట్నం వచ్చాక మరీ ఎక్కువ అయింది. పేవ్ మెంటు మీద వండుకుతిని జీవించే కుటుంబాలనీ, బస్ స్టాండుల దగ్గిర అవిటి వాళ్ళని చూసి అతని హృదయం నిస్సహాయంగా ద్రవించేది. అందులో పట్నంలో వున్న వేలాది అనాథల్ని చూస్తే అతనికి వూపిరి సలిపేదికాదు. యవ్వనంలో తనకి ప్రతివస్తువూ ఏవో సుందరంగా కొత్త రంగులతో కనబడుతూంటే, వాటిమీద నీడల్లా యీ బీదా బిక్కీ అతన్ని వెన్నాడుతుండేవి. వేడిరక్తం లేమిని తరిమి వెయ్యాలని రకరకాల ఆలోచనలకి పోయేది.

అలా అని అతను సినిమాలకీ, హోటళ్ళకీ వెళ్ళకుండా ప్రతి కానీ బీదసాదలకి యిస్తున్నానని అనుకోడం తెలివితక్కువ. కాఫీహోటలు కెళ్ళి బయటకొచ్చి కిళ్ళీ నమిలి, సిగరెట్ ముట్టిస్తుండే వేళకి "అయ్యా" అని చేయిజాపే దరిద్రులకి కానీగాక, అణా బేడా యిస్తుండేవాడు, అదే అతను చేసే ఘనకార్యం. అతని దయాదాక్షిణ్యాలు కాని నుంచి బేడదాకా పెరిగాయి. దారిపక్కన దొర్లే బిచ్చగాణ్ణి సంస్కరిద్దామని ఉండేది. కాని ఎలా? ఏవిధంగా మహానాయకులకే మార్గాలు తెలియనప్పుడు యస్. యల్. చదివే విద్యార్థికా?

బస్సెక్కి బీచిలోదిగాడు అనంతం. బీచి అంతా రంగురంగుల చీరెల్తో తళుక్కున మెరుస్తోంది. బెలూనులు గాలిలో ఎగురుతున్నాయి. రేడియో సరిగమల్ని చెవుల్లోకి పంపజూస్తోంది. వేరుసెనగలవాళ్ళు ఒకటే కేకలు, అనంతం చుట్టూ చూశాడు. తనెరుగున్న వాళ్ళెవరూ కనపడలేదు. ఏమీ తోచలేదు. మనసు దేనిమీదా నిల్చిలేదు. జీవిత శూన్యంలోంచి సముద్రపు శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్టు ఉంది.

ఆ అమ్మాయి అక్కడి నుంచి కదిలి పక్కనేఉన్న గారడిగుంపులో కలిసిపోయింది. అనంతం ఎందుకో అలా ఆ అమ్మాయిని వెంటాడుతూ గుంపు దగ్గిరకు జేరుకున్నాడు. ఈసారి ఆ అమ్మాయి పదిగజాలకంటే ఎక్కువ దూరంలోలేదు. అనంతం స్పష్టంగా ఆ అమ్మాయి ముఖాన్ని చూడగలిగాడు. ముఖంలో ఆకర్షణలేదు సరిగదా, యవ్వనంలో కనిపించవలసిన అందంగూడాలేదు. ఒకవిధంగా అందవిహీన అని చెప్పవచ్చు. నల్లనిముఖం,

చిన్నకళ్లు, పెద్దనోరు, ముక్కు అదిమినట్లుగావుంది. పురుషుల్ని ఆకర్షించే ఏకాస్త అందమూలేని ముఖంచూస్తే అనంతానికి ఆసక్తి కలిగింది-ఆసక్తికాదు జాలి కలిగింది.

కంపెనీ చీరెకాస్త మాసినట్టుగా వుంది. గట్టిగా బిగించి వేసిన జడకి చివర పసుప్పచ్చని మురికి రిబ్బను చూస్తే అనంతానికి చిరునవ్వొచ్చింది. చేతిలో వెలిసిపోయిన పువ్వుల గొడుగు. గొడుగు పిడి విరిగిపోయింది. దానికితాడు కట్టి గర్వంగా చేతులో పుచ్చుకుంది. వెలిసిన ఎర్రజాకెట్టు మీద సూర్యరశ్మి పడటంవల్ల బూడిదరంగుగా కనిపించింది.

ఆ అమ్మాయి గుంపును వదిలి కిందకిచూస్తూ నడుస్తోంది. అనంతానికి ఆ పిల్లమీద అపారమైన జాలి పుట్టుకొచ్చింది.

పాపం! యిరవై యిరవై రెండేళ్ళ వయస్సులోగూడా ఏ పురుష హృదయాన్నీ ఆకర్షించలేకపోయి ఉంటుంది. ఆ సాయంత్రం స్త్రీ పురుషులు ఒకర్నొకరు రాచుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ తిరిగే బీచిలో అనంతానికి తనూ-ఆ అమ్మాయి వారిద్దరే అలా ఏకాంతంతో తిరుగుతున్నట్లు అనిపించింది.

అతని హృదయంలో అణిగి మణిగిఉన్న అహంభావం-ఆ పిల్లకి ఆ సాయంత్రం ఏదో ఆనందాన్ని చేకూర్చాలని నిశ్చయించుకుంది. తనలాటి విద్యావంతుడూ, రూపసీ ఒకసాయంత్రం ఆమెకు వ్యక్తిత్వాన్ని యిచ్చి ఆదరించడం ఆ అమ్మాయి జీవితంలో మరపురాని ఘట్టం అవదూ? సహారా ఎడారిలాంటి ఆమె జీవితంలో యీ సాయంత్రం ఒక ఒయాసిస్సు అవగల ఆనందం తను కూర్చాలి-అనుకుంటూ పెద్ద పెద్ద అంగల్తో ఆ అమ్మాయి పక్కకెళ్లి "నమస్తే" అన్నాడు అనంతం.

"ఆ" అంటూ తెల్లపోయి అతనివంక చూసింది ఆ పిల్ల.

"నమస్తే" అన్నాడు తిరిగి

"యారు మీరు?" అంటూ తిరిగి నమస్కారం చెయ్యకుండా సూటిగా ప్రశ్నించింది.

ఆ ప్రశ్నలోని యాసకు అనంతం నవ్వుకున్నాడు. బహుశా ఏ కల వారింట్లోనో పని మనిషేమో.

"నేను-అనంతాన్ని బి.ఎ.పాసయ్యాను. మీరు వంటిగా..." అంటూ నసిగాడు.

ఆ అమ్మాయి మాట్లాడకుండా నడక సాగించింది.

"మీతో ఎవరూ లేనట్టున్నారు. నేనూ ఒక్కడినే, అలా తిరిగి కాంటిన్‌లో కాఫీతాగి, ఖబుర్లు చెప్పుకుందాం."

ఆ అమ్మాయి ఖంగారుగా అతనివంకచూసి తడబడుతూ "కాఫీకి నాదగ్గిర డబ్బుయిల్లే-నేనురాను, మీరు సాపడండి" అంది తలవంచుకుని.

"మనిద్దరి కాఫీకి సరిపడు డబ్బు నాదగ్గిరఉంది రండి, వెళదాం. లేకపోతే ఆమూల కూచుందాం. కాసేపువుండి కాఫీతాగవచ్చు"

"మీకు పణం నిండా ఉందా ? నాదగ్గిర డబ్బులేదు. నన్ను కాఫీకి యారు ఎన్నడూ కూపడిలేదు" అదిం ఆశ్చర్యంగా.

"నేను పిలుస్తున్నాగా-రావు" అన్నాడు మళ్ళీ అనంతం.

ఆ అమ్మాయి వెనక్కి తిరిగింది, బొట్లోంచి నలుపు చేతిరుమాలుతీసి ముఖం తుడుచుకుని నడుస్తూ, "నన్ను యారు ఎప్ప కాఫీకి కూపడలేదు" అంది నెమ్మదిగా మళ్ళీ.

"నీ పేరు ?"

"షణ్ముగం"

"ఏంజేస్తున్నావ్ ? పెండ్లయిందా ?" ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు.

"కల్యాణం అవలేదు. తిరువత్తూర్ ఫ్యాక్టరీలో వేల చేస్తున్నాను. రెండువారాల కోతూరి డబ్బుపుచ్చుకు పట్నంవచ్చి మళ్ళీ ఏడుమణికి తిరువత్తూర్ పూడుస్తాను" అంది.

"ప్రతి శని ఆదివారాలూ, ఫ్యాక్టరీకి శలవ ఇవ్వరూ ?" అని ప్రశ్నించాడు.

"లీవు ఇస్తారుకానీ పట్నం రావడానికి డబ్బు ఆపడదు. అందుకు మాసానికి రెండు తూరి మూడు మణికి వచ్చి-ఏడుమణికి పూడుస్తా" అంది షణ్ముగం.

ఇద్దరూ మెరినా కాంటీన్ దగ్గిర కొచ్చారు. సాయంకాలపు నీరెండ సముద్రంలో ప్రతిబింబిస్తోంది. ఇందాకటికంటే బీచిలో జనసందోహం

ఎక్కువయింది. కాంటీన్‌లో రకరకాల మనుషులు, ముఖ్యంగా పట్టుచీరెలు-విలువైన సూట్లు ఇవన్నీ అనంతం కంటపడ్డాయి. ఎరుగున్నవాళ్ళు కనబడతారేమోనన్న ఆదుర్దా కలిగింది అనంతానికి, గబుక్కున తనస్నేహితులెవరన్నా, యీ బీదపిల్ల పక్కన, మెళ్ళో పూసలు కట్టుకున్న నల్లపిల్ల పక్కన, తనను చూస్తే ఎంత అవమానం! నలుపక్కలా కలియజూశాడు-ఎవరూ ఎరుగున్నవాళ్లు కనబడలేదు.

షణ్ముగాన్ని వెంటతీసుకొని ఒక పక్కగావున్న టేబుల్ దగ్గర కూలబడ్డాడు. హోటల్లో అందరి కళ్ళూ తనమీద వున్నట్లుగా వుంది. ముచ్చెమటలు పోశాయి. నిల్చుని జేబులోంచి రుమాలు తీసుకోబోతున్నాడు. దూరాన శకుంతలా మాధవీ ఇద్దరూ కూచుని వుండటం చూశాడు. అనంతం కాళ్ళు వొణకసాగాయి. వెయిటర్ వచ్చి టేబుల్ దగ్గిర నిల్చుని వున్నాడు.

"ఏంతింటావ్" అన్నాడు నెమ్మదిగా అనంతం.

"కాఫీయేగా. ఆవల దుడ్డు లేదుగా" అంది షణ్ముగం గట్టిగా. వెయిటర్ వెకిలిగా నవ్వుతున్నాడు. అనంతానికి వాణ్ణి పట్టుకు తన్నాలనిపించింది. "రెండు ఐస్‌క్రీమ్-చిప్స్" అన్నాడు విసురుగా వెయిటర్ వంకచూస్తూ, వాడు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి వెళ్లిపోయాడు.

అనంతానికి ముళ్లమీద కూర్చున్నట్టుంది. దూరానవున్న మాధవీ శకుంతలా ఎక్కడ చూస్తారో అని ఖంగారుగావుంది. షణ్ముగం నిర్భయంగా, వాతావరణంలోని మార్పులను గమనించనట్లు, పరిసరాల్లోని ధనాఢ్యుల్ని చూడనట్టు, హాయిగా కూచుంది ఈ పట్టుచీరెలూ, ఫాషన్లూ ఆ అమ్మాయిని అంటడంలేదా? లేక వాటి విలువ తెలియదా?

"నన్ను యారు ఎప్పుడూ కాఫీకి కూపడలేదు" అంటోంది తిరిగి షణ్ముగం. గొంతు పిసకాలనిపించింది. అనంతానికి ఎప్పుడూ ఎవరూ పిలవకపోతేనేం? ఇవ్వాళ తను పిల్చాడుగా! నోరుమూసుకు కూచోరాదు! వెధవది లేనిపోనివి తెచ్చుచున్నాడు. మాధవీ శకుంతలా తనవైపే చూస్తున్నారు-నవ్వుకుంటున్నారు.

రేపు మాధవి క్లాసులో తలెత్తి చూస్తుందా? అనంతం కామన్ గరల్స్‌లో తిరుగుతున్నాడని శకుంతల నలుగురితో అనక మానుతుందా? తన గౌరవం, మాధవిమీద ఆశలు! యీ నల్లపిల్లను వదుల్చుకుంటే...

వెయిటర్ నిర్లక్ష్యంగా చప్పుడుతో టేబుల్ మీద ఐస్ క్రీమ్ వగైరా పెట్టాడు. "వెధవికి, వాడికెందుకు ఆ హేళన-ఎవళ్ని తెస్తే ఏం, డబ్బివ్వ డంలేదూ. వెధవ ఎగిరిపాటూ వీడూనూ-"కాఫీ-బిల్లు" అన్నాడు విసురుగా అనంతం.

షణ్ముగం ఐస్ క్రీమ్ నోట్లో పెట్టుకుని "ఇంత జిల్లుమంది. నే నెప్పా సాపడలేదు" అంది వుత్సాహంగా. ఆ మాటలనేటప్పటి కళ్ళలోని తృప్తి కొత్త వెలుగు చూశాక అనంతానికి కాస్త కోపం చల్లారింది. మాధవీ శకుంతలల కళ్ళల్లో ఆ కృతజ్ఞతా, తృప్తీ తను లక్షలిచ్చయినా తెప్పించగలడా ?

"మరొక కప్పు తింటావా ?" అన్నాడూ దయగా.

"పల్లు పూడుస్తుంది వాణా" అంది షణ్ముగం.

"కాని యింకోకప్పు ?" అన్నాడు మళ్ళీ.

"వద్దు" అంది తలవూపుతూ.

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావ్ యిక్కడికి?" అని ప్రశ్నించాడు.

"రెండోవారం పోనాక. అంటే వొంబదాం తేదీన మూడుం కాలుకివస్తా- నాలుమణిదాకా బస్సువద్దే కల్చుకుంటా మీరువస్తారుగా" అంది తనుసిగ్గుతో.

— ఇందాకటినుంచీ చూడని అందం ఆమెచెక్కిళ్ళమీద కనబడింది అనంతానికి. "అల్లాగే, బస్సుదగ్గిరయెందుకు ? యివ్వాళటికిమల్లె నడు స్తాండు-కలుసుకుంటా" అన్నాడు చిప్సుకొరుకుతూ.

వెయిటర్ కాఫీ తేవటంతో తలెత్తాడు. మళ్ళీశకుంతలా మాధవీలు- చుట్టూ సిల్కుచీరెలు, సూట్లూ- మధ్య షణ్ముగం తనూ. మాధవీ శకుంత లూ ఏవేవో గుసగుసలు చెప్పుకుంటున్నారు.

మళ్లీ తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకినట్టయింది. "అయిందా పోదాం. నువ్వింక వెళ్ళు నాకుపనుంది" అన్నాడు విసుగ్గా షణ్ముగంతో.

"ఇప్పుడుమణి అంజేగా ఆరుమణిదాకా నాకువేలలేదు," అంది షణ్ముగం.

"నాకు పనివుంది నువ్వింక వెళ్ళిపో" అన్నాడు లేని కాఠిన్యాన్ని కంఠంలోని తెస్తూ.

షణ్ముగం కళ్లని కరిగించేలా చూస్తూ "వోంబాదాం తేదీన నాలు మణికి కట్టాయం వస్తారా?" అంది దీనంగా.

ఆ కళ్ళలోకి చూస్తుంటే షణ్ముగం వెంటవెళ్ళి సాయంత్రందాకా వుండి, ఆ అమ్మాయిని బస్సెక్కించాలనిపించింది. కాని దూరానవున్న మాధవి గులాబీ జార్జెట్ చీర! శకుంతల నైల్ పాలిష్ టేబుల్ మీద వారి ప్లాస్టిక్ బాగ్ లు అన్నీ అతన్ని వెనక్కి లాగాయి!

"అల్లాగే" అన్నాడు కటువుగా.

"కట్టాయం" అంది బెరుగ్గా.

"కట్టాయం" అన్నాడు మృదువుగా.

షణ్ముగం వంటెగా దీనంగా వంగినబుజాలతో నిర్జీవంగా నడిచివెళ్ళిపోయింది.

నుదుటిమీద చిరుచెమటల్ని రుమాలుతో తుడుచుకుంటూ, మాధవీ శకుంతలల టేబుల్ వైపునడిచి 'హల్లో' అన్నాడు హుషారుగా అనంతం. శకుంతల 'హల్లో' అంది తిరుగా నవ్వుతూ. మాధవి తను ఆ పక్క లేనట్టూ తనకూ ఆ వచ్చిన మనిషికీ సంబంధం లేనట్టూ మొహం తిప్పుకుంది.

'అనుకున్నంతా అయింది' అని మనస్సులో అనుకుంటూ కుర్చీమీద కూలబడ్డాడు అనంతం.

శకుంతల యీ మాటా, ఆమాట మాట్లాడింది. మాధవిని పల్కరిద్దామని ప్రయత్నించి ఆమెదగ్గిరనుంచి సమాధానంరాక, వోడిపోయిన యోధుడిలా మొఖంపెట్టి కూచున్నాడు అనంతం.

"ఆ అమ్మాయి ఎవరూ?" అని ప్రశ్నించింది మాధవి గబుక్కున.

ఏం సమాధానం ఇవ్వాలో తెలీక తికమక పడ్తున్న అనంతాన్ని చూస్తూ "మీ చెల్లెలా?" అంది మళ్ళా మాధవి.

అనంతానికి మాధవిమీద అసహ్యం వేసింది. ఎంతయినా ఆ కూలి పిల్లనుపట్టుకు 'నీచెల్లెలా' అనిఅడుగుతుందా? తనంత లేనివాడనుకుందా? ఎంత చదువుకున్నా, ఎంత అందమైనదైనా తననీవిధంగా మాటల్తో అవమానపర్చక్కర్లేదు! 'అవును' అని అందామనుకున్నాడు. కాని యీ దెబ్బతో మాధవితో తెగతెంపులు చేసుకోవలసి వస్తుందని తమాయించుకుని "కాదు"

బీచిలో కలుసుకున్నాను ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు తెలుసున్నమ్మాయి.”
అన్నాడు తడబడుతూ.

మాధవీ శకుంతలలకి తను పణ్ణుగాన్ని ఏపరిస్థితుల్లో పిల్చిందీ చెపితే అర్థమవుతుందా? తను ఇంపెల్సివ్ గా చేసింది వాళ్ళకి బోధపడుతుందా? తనది చంచల హృదయం కాదంటే మాధవి నమ్ముతుందా? ఒకవేళ అన్నీ విని తనను వెర్రివెంగళప్పకింద కడితే? తనమనస్తత్వాన్ని అర్థంచేసుకునే శక్తి మాధవికి వున్నదా? అయినా యిది సమయం కాదనీ ప్రశ్నార్థకంగాచూసే ఆమెచూపుని తప్పించుకున్నాడు. అయితే మాధవి వూరుకుంటుందా? లేడికళ్ళతో ఆమె తనవంక తిరిగి “మళ్ళీవస్తుందా?” అని అడిగింది.

అబద్దాలకి అలవాటుపడని అనంతం, సమాధానంవల్లకలిగే చిక్కుల్ని వూహించక “తొమ్మిత్తో లేదీ శనివారం యీవేళకే వస్తుంది” అనిచెప్పాడు.

తను తెలుసుకోవలసిన విషయాలు పూర్తిఅయినట్లు మాధవి శకుంతల వంకజూసి కళ్ళెగరేసింది. ముగ్గురూ లేచారు. అనంతం బిల్లు చెల్లించాడు. “గుడ్ బై” అన్నారు ఐక్యకంఠంతో. అందచందాలే అబలలు.

*   *   *   *

“ఇంతవెకిలివాడని అనుకోలేదు” అంది మాధవి.

“అంటే?” అంది శకుంతల.

“ప్రతి అలగాజాతిపిల్లతో పోయేవాడని తెలుస్తే యింత దూరం అతనితో స్నేహంచేసివుండకపోదును. ఛీ, ఆ పచ్చరిబ్బనూ అదీనూ-దానిలో ఏ అందంచూశాడో!” అంది మాధవి.

“అతనుచెప్పినట్లు చిన్నప్పటి ఏ పనివాళ్ళపిల్లో అయివుండవచ్చు. దానికింత రాద్ధాంతం ఎందుకు?”

“అదికాదు. మళ్లీశనివారం వొస్తుందట చెప్పాడుగా. పనిపిల్లఅయితే యివ్వాళతోనేపోను. అతనిమీద ఎన్నోఆశలు పెట్టుకున్నా. ఇంక రేపటి నుంచి అతనిముఖం చూడను” అంది మాధవి నిష్కర్షగా.

ఒక్కమాట చెప్తానువిను. అనంతంలో నీకు ఇంతవరకూ ఏ లోపాలూ కనపడలేదు. అవునా?”

“ఈ ఒక్కటీ అంటావా, దీని అంతూపంతూ తేల్చుకుందాం. ఏదోతొందరపడి అతనితో తెగతెంపులు చేసుకోడం బాగుండదు.

మీ రోమాన్సు కాలేజీఅంతా తెల్సునాయెను. మీ వాళ్లకుకూడా చూచాయగా తెలుసు. అందువల్ల కాస్త ఆలోచించి పనిచేయటం మంచిది"

"ఏం పని ?"

"నే చెప్పినట్టు చెయ్యి. రేపటినుంచి కాలేజీలో, బయటా అతనితో ముఖా[illegible]డదు సాధ్యమైనంతవరకూ తప్పించుకు తిరుగు. అతని క్రీగంట చూస్తూ, అతను నిన్ను చూడనట్లు నటించి అంటే అతను చూస్తున్నప్పుడే బాధగా భారంగా నిట్టూర్పులు విడు. నువ్వు మాట్లాడనందుకు కారణాలు అడిగేందుకు నిన్ను కలుసుకో చూస్తాడు, కాని వంటరిగా మటుకు చిక్కకు! కాలేజీలో నే నెప్పుడూ నీ పక్కనే వుంటాను. ఇక ఇంటిదగ్గిర అవకాశం ఇవ్వకు. వుత్తరాలు రాసినా ఎరగనట్టు వూరుకో"

"ఆపైన"

"చెప్పేది విను. తొమ్మిదో తేదీ శనివారం ఆపిల్ల వస్తుందని చెప్పాడా? శుక్రవారం సాయంత్రం అతనిదగ్గిర కెళ్ళి శనివారం 'టీ'కి రమ్మని పిలువు. సరిగా మూడింటికేనని పిలు. అతని కళ్లలోకి దీనంగా రానుఅని అనేందుకు వీల్లేకుండా చూడు. సమాధానానికి ఎదురుచూడకుండా భారంగా వచ్చేయి. అప్పుడు తెలుస్తుంది అతని సత్తువ. అతనిమీద నీహక్కు ఎంతవరకు వుందో"

"ఎట్లా ?"

"ఎట్లాగేమిటి! టీకి నీతో వచ్చాడంటే, ఆపిల్లను కలుసుకోడన్న మాట అంటేనువ్వు ఆ అమ్మాయికంటే ఎక్కువన్న మాట. యిదే పరీక్ష ఇందులో నువ్వు నెగ్గితే, అనంతం నీవాడు. నువ్వోడిపోయావో అతన్ని వదిలేయవచ్చు. అంతేగాని ఇప్పుడు తొందరపడకు తెలిసిందా ?" అంది శకుంతల మహా యుక్తిపరురాలులా.

మాధవి తల వూపింది.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

మాధవిని కలుసుకుని ఆనాటి పరిస్థితులు విడమర్చి చెప్పుదామని అనంతం శాయశక్తులా ప్రయత్నించాడు. శకుంతల సలహాకు-తూ చా-తప్ప పాటిస్తున్న మాధవి, అనంతానికి అందలేదు. అతని ఉత్తరాలు బుట్టదాఖలా కూడా అయాయి. మాధవి తనవల్ల చాలా బాధపడుతోందని గ్రహించాడు. ఆమెను వోదార్చి, లాలించాలని అనుకున్నాడు కాని...

శుక్రవారం మాధవి శకుంతలలు గేటుదగ్గిర తచ్చాడుతూ అనంతానికి కనపడ్డారు. ఇన్నాళ్ళు మాధవికోసం తాను కాచుకు వుండటంగాని, మాధవి తనకోసం వుండలేదు. బహుశా తన ఉత్తరాలు పనిచేశాయేమో! ఆమె కోపం పోయిందేమో!!

మాధవి తనవైపుగావచ్చి దీనంగా ముఖంపెట్టి "రేపు మా ఇంటికి టీకి రండి-మీతో మాట్లాడాలి" అంది నేలను చూస్తూ.

మాధవి రాజీలోకి దిగుతోందా? "ఆఁ నిరభ్యంతరంగా వస్తా" అని అతి సంతోషంతో అనబోయాడు. కాని వెంటనే షణ్ముగం జ్ఞాపకం వచ్చింది. పాపం! తనకోసం బీచి దగ్గిర కాసుకుని వుంటుంది. పోనీ ఎల్లుండి మాధవి ఇంటికెళ్తే? రాలేనని అంటే?

మాధవి తలెత్తి అతనివంక చూసింది. నీలిమబ్బులవంటి ఆవిడకళ్ళు తనని కట్టేశాయి. నుదుటిమీది స్వేదబిందువులు, అతని హృదయాన్ని కదిపేశాయి. పాపం! పిచ్చి మాధవి తనకోసం బాధపడ్తోంది. రానని ఎలా అనడం?

"ఊఁ" అన్నాడు.

మారుమాటాడకుండా వెళ్ళిపోయింది మాధవి.

*　　*　　*　　*

మర్నాడు టీ తాగాక "అలా తిరిగివద్దాం" అంది మాధవి అనంతం శకుంతలలతో.

అనంతానికి గడిచిన సాయంత్రం మాధవిమీద నున్న జాలి యీ సాయంత్రానికి సగం తగ్గింది. నిన్న మాధవి నిస్సహాయంగా కనబడిందిగాని యీవేళ ఏదో గర్వంగా ప్రవర్తిస్తున్నట్టనిపించింది. అతనికి చక్కగా, నేర్పుగా సింగారించుకున్న మాధవి వెనక లీలగా షణ్ముగం మాటిమాటికి అనంతానికి జ్ఞాపకం వస్తోంది. అతని హృదయం షణ్ముగాన్ని కలుసుకోలేక పోయినందుకు కలవరపడ పడసాగింది.

ముగ్గురూ లేచారు. ట్రిప్లికేన్ బస్ ఆగింది. "ఎక్కుదాం" అంది మాధవి. శకుంతల రెండడుగులు వేసింది. అనంతం ఎవరో ఆపినట్టు ఆగి పోయాడు. మళ్ళీ కాంటిన్ కా? అక్కడికి కావాలని ప్రయాణంచేస్తోందా మాధవి?

నిన్నటినుంచీ కలగని అనుమానం క్షణంలో మెరిసింది. కాని వెనక్కి-తగ్గడం ఇప్పుడు అనాలోచితం.

ముగ్గురూ బస్సు దిగారు. కాసేపు ఇటూ అటూ తిరిగాక, మాధవి కాంటిన్ వైపు అడుగువేస్తూ "మీ ఇద్దరికీ నేను పార్టీ ఇస్తా" అంది వోరగా నవ్వుతూ. అనంతం అనుమానాలు ధృఢమయాయి.

ముగ్గురూ మధ్య టేబుల్ దగ్గిర కూచున్నారు. మాధవి ఏవేవో లిస్టు చెబుతోంది. అనంతానికి ఏమీ అర్థం కావటంలేదు. శకుంతల దేనికోసమో వెతుకుతున్నట్టు చూస్తోంది.

ఐస్ క్రీమ్ తింటూ ముగ్గురూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. అనంతానికి షణ్ముగం "జిల్లునుంది" అనటం జ్ఞాపకం వచ్చింది. పాపం! అనుకున్నాడు.

మాధవి తలెత్తి "అదిగో మీ ఫ్రెండు" అంది అనంతాన్ని ఉద్దేశించి.

దూరాన షణ్ముగం ఉత్సాహంగా తనవైపు వస్తోంది. అనంతం లేవలేదు. అలా చూస్తూ కూచున్నాడు. పది అడుగులు ముందుకువచ్చి ఆగిపోయింది షణ్ముగం. ఆ ముఖంలో నవ్వులేదు. శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్టు కూచున్నాడు అనంతం.

మరో నాలుగడుగులు ముందుకువచ్చి అతనివంక తేరపార చూసింది. ఆ కళ్ళలో దెబ్బతిన్న లేడి కళ్ళలోని బాధ వ్యక్తమయింది. గుండెల్లో ముల్లు గుచ్చుకుంది. అనంతం అలాగే చూస్తూ కూచున్నాడు.

షణ్ముగం గిర్రున తిరిగి నెమ్మదిగా దూరానికి వెళ్ళిపోయింది. మాధవి, శకుంతలలు షణ్ముగం వేసుకున్న పచ్చ రిబ్బను చూసి, బిగ్గరగా మరీ బిగ్గరగా నవ్వుతున్నారు. తళుకు బెళుకుల నాగరికత మానవ హృదయాన్ని చూసి, వికృతంగా నవ్వే నవ్వు అది.

ఆనాటినుంచి మాధవిమీద ఒకవిధమైన అసహ్యం కలిగింది, అనంతానికి. నీలాలవంటి ఆ కళ్ళలోకి చూసినప్పుడు దెబ్బతిన్న షణ్ముగం కళ్లు జ్ఞాపకం వచ్చేవి. మాధవిని ప్రేమిద్దామని ప్రయత్నించాడు, కాని వారిద్దరి మధ్యా షణ్ముగం భంగపాటు అడ్డమొచ్చింది.

ఆనాటినుంచీ మాధవినేకాదు, ఏ స్త్రీ కళ్ళలోకి ప్రేమతో చూడబోయినా, షణ్ముగం చూపు వెంటాడేది అనంతాన్ని. అంతే అతను ఏ స్త్రీని ప్రేమించ లేకపోయాడు. ఆ సాయంత్రం తను అనాలోచితంగా జాలిపడి అలాఎందుకు ప్రవర్తించానా-అని ఎప్పుడూ విచారిస్తూనే వుంటాడు. ఆ సాయంత్రపు దుర్బలత్వాన్ని నిందించుకోని రోజులేదు అతని జీవితంలో.